

Máme ještě čas...

8. října 1971 za nádherného slunného počasí jsem přijel z Vídně do Curychu, abych s pomocí Boží začal pracovat v osiřelé české misii po Otci Jiranovi. Mons. J. Škarvada, organisátor čs. misí v celém světě přijel do Vídně už v květnu téhož roku s dotazem, zda bych byl ochoten přijat tento úkol. S dovolením mých představených mi to bylo umožněno. Na nádraží v Curychu mě tehdy přátelsky vítali Ing. Andreska Stanislav, Prof. Dr. Strádal Oldřich a Ing. Vojtík Antonín. Vstoupil jsem do neznámého terénu, ve kterém cestu vyšlapali už moji předchůdci. Díky jim.

Nyní prohlížím malou kroniku, obsahuje 25 let služby. Objevují se před mým duchovním zrakem tisíce lidí, se kterými jsem přišel kdy do kontaktu. Mnoho z nich je už na věčnosti. Lidé se rodí a dozrávají. Vstupují do života, prožívají radostné i bolestné události, podle svých představ formují svou životní cestu s touhou, aby vše dobře klapalo. V prvních letech mého působení bylo poměrně více těch radostných událostí: křtů a svateb, ale v posledních letech více těch událostí, které působí zármutek v loučení s našimi zemřelými. V naší kronice jsem jich napočítal 185. Člověk dozraje a musí jít. Nyní už častěji nás vyruší smrt někoho blízkého, takže pozvedneme hlavu a na chvíli se zastavíme. Zážitky spojené se smrtí našich blízkých se dotýkají lidského srdce tak hluboko, že někteří začínají více myslet na Boha. Ale to jen na chvíli. Pak zůstává všechno jako předtím.

Myslíme na neznámý svět věčnosti, který bude jednou i naším světem. I „dušičkové“ dny - budeme je prožívat začátkem listopadu - způsobí, že naše jistota na několik dnů zeslábně, protože naše myšlenky směřují ke světu našich mrtvých. Nevíme o tom světě mnoho, ale víme, že ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují.

V našich českých pohádkách se dosti často objevuje pověst o sudičkách. Dávaly narozeným dětem svoje rozdílné dary, které pak ovlivňovaly štěstí, nebo neštěstí celého budoucího života. Sudičky jsou pohádkou, ale rozdílnost lidských životů je skutečností.

Někdy se různým lidem zdá, že byli proti druhým v životě o mnoho ošizeni. V jednom jsme však byli všichni poděleni stejně. Všichni jsme dostali do kolébky veliký dar. Ne od sudiček, ale od samého Boha. Tím darem jsme se stali velikými boháči. Je to čas, i když ne u všech stejný. Čas pozemského života, který je zároveň velkou příležitostí k získání života věčného. Přitom pramálo záleží na tom, kolik těch křížků nám život na naše bedra naloží. I kdyby byl náš život sebekratší, je v něm vždycky dostatek času, abychom si šťastnou věčnost mohli zasloužit.

Nejeden člověk třeba obyčejný, nebo vzdělaný a učený na tuto „velkou příležitost“ zapomíná. Příliš myslí na přítomnost a zatím co všechny své síly a schopnosti věnuje jen pozemskému životu, ztrácí svůj velký dar, ztrácí čas. Každý den, každá hodina, kdy se nesnaží žít

životem víry, lásky a naděje, je zmařeným časem a ztraceným pokladem.

Ve věcech tohoto světa miliony lidí dovedou být hospodární a praktičtí. Proč nejsou takovými i ke své nesmrtelné duši? Pozemský čas je velkou předehrou pro získání věčného štěstí.

Myslím, že v listopadových dnech budeme navštěvovat naše hřbitovy. I kdyby náš život byl sebedelší, přijde jednou den, kdy se ze hřbitova už nevrátíme. Někdo jiný sem bude chodívat, někdo jiný - doufejme, že v první řadě naše děti - se budou modlit u hrobu.

Nedívejme se smutně po svém okolí, že nám nebylo dáno tolik co druhým. Všichni jsme dostali mnoho. Obdrželi jsme čas k získání šťastné věčnosti v Království Božím.

Naše naděje

Nezemřeme, ale budeme proměněni.
Tělo se promění v prach a popel.
Vnitřní člověk prožije proměnu vzkříšení.
Jak se to stane?
To je tajemství.
Kdo to slíbil?
Ten, který přichází od Otce.
Kdo to připomíná?
Naše matka a učitelka, církev.
Kdo to zaručuje?
Ten, který je věčný a živý.

My křesťané věříme a vyznáváme
Život po životě.

Josef Doubrava

Bůh nás sveze do svých stodol.

Kříž se stal symbolem křesťanství. Jedněm ku posměchu, jiným k pohoršení, křesťanům k pozhnutí a spásce. Co napsal Papini před desítkami let v předmluvě ke své knize „Storia di Cristo“ neplatí dnes méně nežli tenkrát. „Vzdor všemu - po všem tom vynaložení času, energie a síly - není Kristus stále ještě vyhnán. Vzpomínka na něho je všude. Miliony křížů v kostelích a ve školách, vysoko nahoře na věžích a na horách, ve výklencích na rozích ulic, nad postelemi ložnic, v hlavách každého hrobu u našich hřbitovech - všude nám kříže připomínají smrt Páně. Oškrabte nástěnné malby v kostelích, strhejte obrazy z oltářů, odstraňte je z obytných domů - Kristův kříž naplní muzea a umělecké sbírky! Hod'te misály, breviáře a modlitební knížky do ohně, jeho jméno a jeho výroky stojí ve všech knihách světové literatury. Dokonce vaše rouhání jsou nedobrovolné dukazy toho, že je posud mezi vámi. Ať se udělá cokoli, na začátku i na konci je přítomen Kristus. Kristus je shrnutí božských tajemství mezi oběma konci lidských dějin...“

Ať dosáhneme sebevětších výkonů, ať se štveme za vznešenými ideály, ať se podle libosti činíme nebo toho necháme - jedno je jisté: Zrát, jako člověk být zralejší - toho nedosáhneme bez utrpení, bez bolesti, bez kříže. Jenom kdo přijme utrpení, kdo je ochoten nést svůj kříž, má šanci uzrát. Ukřížovaný, symbol každého křesťanský chápaného utrpení, nám přitom ukazuje cestu.

Bůh nás bude hnít a lisovat: Bůh nás sveze do svých stodol, ale oklikou přes utrpení. Přes křížovou cestu.

Bude vás zajímat?

Podle osobních zpráv 13. října t.r. (je to výroční den posledního zjevení Matky Boží ve Fatimě 1917) se zde sešlo cca 300000 poutníků. Byl přítomen též kard. Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry ve Vatikánu, řada jiných kardinálů a biskupů z různých končin světa a též mnoho církevních hodnostářů i církve pravoslavné. Tito dostali darem sochy Panny Marie Fatimské s připomínkou, že zjevení Matky Boží 13. července 1917 bylo namířeno na Rusko. Panna Maria volala vždycky k modlitbě a k obrácení. Říká: Splní-li se mé prosby, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže však ne, Rusko rozšíří své bludy do celého světa, vyvolá války a pronásledování církve, dobří budou týráni, Svätý Otec bude mnoho trpět, některé národy budou zničeny... Sami posuďte, do jaké míry se splnila Mariina slova. Ale říká dál. Nakonec zvítězí moje Neposkvrněné srdce. Svätý Otec mi zasvětil Rusko, (to bylo učiněno) které se obrátí a světu bude dán na nějaký čas mír.

Toto poselství si odváželi z Fatimy ruští představitelé do své země, která mnoho vytrpěla, její bludy sužovaly milionové národy - též náš národ. Ale prostřednictvím Marie Bůh uskuteční své plány. Rusko je na cestě k obrácení. Žízeň po Bohu je velká, ano i uprostřed velké zločinnosti.

Církev prvních tří století rostla z krve mučedníků. Krev jejich tekla v římském imperiu všude. Pohanští římsí císaři nakonec úplně kapitulovali. Církev našeho století je též poznamenána krví tisíců mučedníků v Evropě, v Asii, na dálném východě. Proto můžeme doufat, že touto krví Církev vstoupí do nového století očistěná, posílená, věrná svému Vykupiteli a bude vydávat svědectví pravdě Ježíše Krista.

23. listopadu ve 20 hod

XXIV. KATEŘINSKÁ

v sále u kostela sv. Ulricha, Seuzacherstr. 1
Winterthur

Hudba: Smetana Bohumil
Vstupné: 12,- sFr

Vstupenky lze objednat tel: 052-2225096(Dr. Šrom)
052-2225350 (p.Sýkora)

Slavnost našich rodin s tancem. Jistě rádi pohostíte své přátele výrobky z vaší kuchyně. Nápoje v bufetu.

Tombola. Zveme vás na tento rodinný večer. Dary do tomboly přijmeme s radostí.

Bohoslužba ke cti **Krista Krále** - začíná v 18.15 hod. v kapli naproti sálu, obětovaná za všechny naše kraja-ny. Po bohoslužbě zasvěcení našich rodin Nejsv. Srdci Ježíšovu. Vykupiteli lidského pokolení.

Sál bude otevřen v 19.30 hod.

Advent

Odevšad slyšíme zprávy: množí se sekty, vystupují různí noví spasitelé, prohlašují se za nové vykupitele. Já jsem se s jedním takovým člověkem též už setkal, mluvil česky. Seděli jsme u piva, hovořili jsme. Neustále se vracel na náboženskou tematiku a najednou z jeho úst vylétla slova: „Víte, s kým mluvíte? Já jsem druhý Kristus“... No dobře, myslíte-li... to vám nebudu brát. Za nějaký měsíc jsem po něm opět pátral... byl na psychiatrii... Nejedem člověk rozsévá myšlenky, které uvádějí do zmatků. A též mnoho lidí se nechá natchytat. Neprozrazuje tato skutečnost, že lidé přece jen hledají... touží po Bohu? Co nabízí a opakuje Církev, to se jim zdá zastaralé.. chtěli by přijat něco nového.

Církev bude neustále opakovat jednu základní pravdu: Bůh do našeho světa už vstoupil. Ano, Ježíš Kristus to je Bůh s lidskou tváří v lidském těle. Kdo tuto pravdu jednou přijal, nemá potřebu hledat u různých šarlatánů.

V adventní době prožíváme dobu čekání a přípravy. Jeho první příchod je za námi už před dvěma tisíci roky, ale přesto neumenšily jeho důležitost pro každého z nás. Je to náš Vykupitel, pro naši spásu nezbytně důležitý. Znovu bychom si měli uvědomit, kde stojí tato centrální postava celých lidských dějin v našem životě. Přitáhněte ho do centra svého srdce a nikdy nebudete cítit potřebu hledat nějakého jiného spasitele. On přináší pokoj, jistotu ve všech našich palčivých problémech.

V době adventní se přibližujeme k onomu přicházejícímu božskému Dítěti s důvěrou, s nadějí a hlavně s hlubokou vírou, že On je lékařem našich duší.

Advent vzbuzuje v mnohých lidských srdcích zvláštní radostné očekávání. Každá doba, ve které lidstvo žilo, měla své tísnivé, nelehké, někdy dokonce aspoň zdánlivě bezvýhodné problémy. Nejinak je tomu i dnes. Předvánoční čas však obrací naši pozornost k nadějně budoucnosti. Dějiny lidstva ještě neskončily, vše nezůstane postaru. Nová doba - doba radostného příchodu Krista je před námi. Připravujeme se v adventě na oslavu jeho prvního příchodu očistěním svých srdcí od našich nevěrností a hříchů - ale to je i příprava na jeho poslední příchod.

Z naší kroniky

Každý rok se slaví ve Švýcarsku Den cizinců. Pohlédneme-li na naše červené pasy s výsostným znakem bílého kříže na titulní stránce, pak už se cizinci ani nemusíme cítit. Vždyť už zde žijeme 28 roků... a to je samozřejmě, že naše srdce tíhne stejně k naší staré vlasti... Ve Winterthuru tento den jsme oslavili už 8. září pod názvem „Oasenfest“. Byla to zdařilá společná slavnost švýcarů, čechů, chorvatů, poláků, italů, portugalců... při společné bohoslužbě a také společným obědem. Česká skupina se nepředstavila žádným vystoupením, - i když máme výbornou folkloristickou taneční skupinu Folklor 74, - vzbudila obdiv a uznání ode všech kuchařským uměním velmi chutnými zákusky, které podávaly krojovaná děvčata. Vyrobity je některé naše ženy. Jim a všem obětavým pracovníkům při této slavnosti patří velký dík.

20. září v aule italské misie nás pan Jan Probst zavedl svým slovem a barevnými diapositivy do sibiřské oblasti za Ural - (Krasnojarsk až do Irkutsku). Země 70 roků devastovaná a ničená bezbožeckým komunistickým režimem, s mnoha rozbitými kostely a desítkami koncentračních táborů se pomalu probouzí. Rozsáhlé tundry byly poznamenány jarem právě v týdnech, kdy Jan Probst zde jako vyslanec od Kirche in Not spolu s ostatními spolupracovníky urazil pár tisíc kilometrů. Sdílel nám své zážitky pozitivní i negativní. Všichni - i když ne ve velkém počtu, byli obohaceni. Tuto přednášku bude Jan opakovat ve Winterthuru 2. listopadu - viz program.

7. - 14. října o podzimních prázdninách se uskutečnil tábor v domě Velehrad - Sv. Martin ve stínu Dolomit v novém provedení: Tábor pro rodiny s dětmi. Zatímco ve střední Evropě počasí nebylo moc valné, údolí Casies zalilo i příjemné slunce, k radosti všech přítomných. O náplň se postarali mladí tatínkové a maminky - díky jim, takže děti byli spokojené. Někteří (i 4-letí) ulovili bobříka odvahy, hledali poklady, hráli stolní fotbal, dělali pořádek ve svých věcech... dokonce vystoupili do výšky přes 2000 m... ale troskotali zcela na bobříku mlčení.

Pán Bůh nás provázel, vždyť jsme na něho nezapomínali... též svými díky. Rozhodli jsme se i příští rok zorganizovat tábor pro rodiny s dětmi: 4. - 12. října.

Odpověď ruského starce

Když si Tat'jana Goričeva ještě jako studentka v Rusku stěžovala u jednoho starce („stařec“ - mnich východní církve, poustevník, duchovní rádce) na lidskou špatnost, odpověděl jí ten moudrý starý muž: „Já jsem ve svém dlouhém životě potkal vlastně jenom jednoho špatného člověka - totiž sám sebe“.

Co tím stařec míní, je jasné. Nejsou to „ti druzí“, kteří se musí polepšit - rozhodně to nejsou jenom oni. Nejsou to (vždycky) „ti druzí“, kteří nesou na všem vinu. Nejsou to (pouze) „ti druzí“, kteří by kolo dějin mohli otočit lepším směrem. Právě naopak: jsme tím míněni všichni! Napravit, změnit se k lepšímu, se musí každý člověk, každý svým způsobem. Výjimky se nepřipouštějí. Vnitřní obrácení není nikdy společnou záležitostí, kde jedinec jen tak běží ve stádě. Obrácení musí vykonat každý člověk osobně. Nejsou špatní „lidé“ nebo „ti druzí“, ale nanejvýš jednotlivci.

A my všichni, každý a každá z nás, bychom si měli vzít odpověď ruského starce k srdci. Nenašel žádného špatného člověka - kromě sebe.

„Myslet pozitivně!“ zní jedno moderní heslo. Tak bychom mohli domýšlet i slova starcova. Smýšlet dobře i o druhých! „Smýšlím-li o druhých dobře,“ řekl kdysi Phil Bosmans, „dávám mu na srozuměnou: Nejsi mi lhostejný! Znamenáš pro mne mnoho. Stojíš za námahu. Člověk tě musí mít rád.“

A Z B
8004 Zürich

Postleţour:
Tschechische kath. Mission
Brauerstr. 99, 8004 Zürich

Pravidelné české bohoslužby

- Zürich:** každou neděli v 19 hod. v kryté kostela Božského Srdce, Aemlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v 18.15 hod. u kostela Sv. Ulricha Seuzacherstr. 1
Rüti-Tann: každou první neděli v měsíci v 9.15 hod. v kapli vedle katolického kostela
Bern: každou 2. neděli v měsíci v 9 hod. v kryté u kostela Bratru Klausu. Segantinstr. 26
Aarau: každou 3. neděli v měsíci v 10 hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla
Luzern: každou 4. neděli v měsíci v 10 hod. v kapli kostela sv. Karla u Karlsbrücke
- Každý čtvrték** **SPOLEČENSTVÍ MODLITBY.** V 19.45 mše svatá, po ní modlitba řízene v kostele sv. Jana Boska - Feldstr. 109, Zürich.
- První pátek v měsíci** mše sv. v kapli kostela Božského Srdce, v 19.30 Aemlerstr. 49, Zürich

Listopad...

- 1. listopad** - **SLAVNOST VŠECH SVATÝCH**
Curych - 19.30 hod bohoslužba je obětovaná za všechny zemřelé v kryté kostela Božského Srdce
- 2. listopad** - **Vzpomínka na všechny zemřelé**
Winterthur - 18.30 hod bohoslužba ve velkém kostele za všechny zemřelé spolu s místní farností - dvojjazyčně.
Po bohoslužbě vás zvou na přednášku: **Pulování po asijské a sibiřské části bývalého Sovětského Svazu** s bohatou obrazovou (diapositivy) dokumentací. Svě zázitky nám přednese pan Jan Probst, který tam strávil 5 týdnů.
Přednáška se koná v předškolní farního centra u St. Ulricha v 19.30 hod. Seuzacherstr. 1
- 3. listopad** - **Rueti-Tann v 9.15 hod** za naše zemřelé
Curych v 19 hod
- **Upozornění:** V zimním období bohoslužby ve Winterthuru začínají v 18.15 hod-soboty
- 8. - 10. listopad** - exercicie v Quartenu s Ocem Sýkorou Jiřím SJ.
9. listopad odpadá mše sv. ve Winterthuru
10. listopad odpadá mše sv. v Bernu

MISIE
HILAS

Jahrgang XXIV Nr. 6

Katholische Mission für Tschechen,
P. Josef Šimčík, Brauerstr. 99 : 8004 Zürich ☎ 01/241 50 25
Offset Holend AG - Hardturmstr. 82 : 8005 Zürich
Abo: 7.- sFr. Jahrlieh: 7X

- 10. listopad** bohoslužbu v Curychu slouží Otec Sýkora Jiří
- 22. listopad** schůzka mladých
- 23. listopad** Společenský večer „KATERJNSKÁ“ ve Winterthuru ve 20 hod- viz str. 2
Bohoslužba v 18.15 hod.
- 25. - 30. listopad** - sjezd českých kněží a spolupracovníku střediska Velehrad, kteří pracují mezi našimi krajany ve světě. Tomuto shromáždění předseda nás biskup Mons. Jaroslav Škarvada.
- 28. listopad** - odpadá čtvrtěční pravidelná bohoslužba.
- 30. listopad** - není ve Winterthuru bohoslužba.
- 1. prosinec** - **první neděle adventní - začíná příprava na vánoce.**
V měsíci prosinci se konají bohoslužby podle obvyklého pořádku. Všude budeme slavít alespoň jednu adventní neděli.
- 8. prosince** - neděle - **Mikulášská pro děti** ve Winterthuru ve 14.30 hod v sále vedle kostela. Vaše děti panu Mikulášovi jistě zazpívají nebo zarcitují.
- Slavnost **Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu** se slaví v pondělí 9. prosince.
- 15. prosinec** po bohoslužbě v Aarau společný oběd ve farní budově.

Listopad
1996